

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **X. T. N.**, narozen „X“,
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. X,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 16. 11. 2018, č. j. X, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2018, č. j. X, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 11. 2017, č. j. X. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 46a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 20. 1. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušil platnost žalobcova povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Zároveň správní orgán prvního stupně žalobci podle § 46a odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil lhůtu třiceti dnů k vycestování z území České republiky. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav, ačkoli v řízení vedeném z moci úřední leží povinnost zjištění skutkového stavu na straně správního orgánu. Konstatoval, že žalovaný ignoroval zásadní změny ve skutkových okolnostech, ačkoli podle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 24/2011 má povinnost rozhodovat podle aktuálního skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí, kdy žalobci zbývalo pouze osm dnů zkušební doby, což žalovaný neřešil. Argumentaci správních orgánů, že sám vyvolal důvod pro vydání napadeného rozhodnutí, označil žalobce za absurdní a zdůraznil, že přiměřenost dopadů rozhodnutí se řeší zejména v případech, kdy cizinec sám pochybil. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 As 68/2012, z něhož dovodil, že správní orgán musí zkoumat závažnost spáchaného trestného činu a intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Vzhledem k tomu, že správní orgány této povinnosti nedostály, považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné. Připomněl, že v odvolání namítal nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života zejména s ohledem na své nezletilé děti, nicméně žalovaný tuto námitku přezkoumatelně nevypořádal. Žalobce trval na tom, že došlo k porušení Úmluvy o právech dítěte a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Doplnil, že mu již uběhla zkušební doba u podmíněného odsouzení, přičemž po celou dobu žil řádným životem, staral se o své děti a vydělával finanční prostředky, aby uživil svou rodinu. Žalobce popsal, že žije ve společném domácnosti se svou manželkou a nezletilými dětmi, kteří mají na území České republiky povolen trvalý pobyt; je v častém kontaktu rovněž s ostatními příbuznými, kteří žijí na území České republiky. Podotkl, že sám zde žije od roku 2006, strávil tu většinu svého produktivního života a má zde veškeré zázemí, přičemž na území země původu žádné vazby nemá.
3. Žalobce uvedl, že případnou novou žádost by byl oprávněn podat pouze na Zastupitelském úřadu v Hanoji, jehož nefunkčnost dlouhodobě kritizuje Nejvyšší správní soud, Veřejný ochránce práv i Bezpečnostní informační služba. Získat termín k podání žádosti o povolení k pobytu není podle žalobce v lidských silách, neboť sjednávání termínů je zasaženo korupcí. I v případě, že by si žalobce na černém trhu koupil volný termín a žádost předal, byl by dlouhodobě odloučen od své rodiny, neboť na vyřízení žádosti má Ministerstvo vnitra 270 dnů, avšak není schopno tuto lhůtu dodržet. Rovněž správní soudy jsou podle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce přetíženy a žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu nezvládají rozhodovat v reálném čase. Žalobce z uvedených důvodů považoval samotnou povinnost odcestovat za nepřiměřenou a v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Popřel možnost realizace rodinného života mimo Českou republiku, neboť jeho nezletilé děti mají na území České republiky povolen trvalý pobyt, chodí zde do školy a nebylo by spravedlivé po nich požadovat, aby ze země, ve které žijí většinu života a studují zde, následovaly svého otce do jiné země. Odloučení nezletilých dětí od jejich otce je podle žalobce v rozporu s čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Správní orgány však dopady rozhodnutí do života nezletilých dětí neřešily a v této souvislosti nevyslechly ani matku dětí či starší z obou dětí, ani si nevyžádaly stanovisko OSPOD. Žalobce rovněž poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Azs 81/2016, podle kterého by se správní orgány měly rovněž zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí ve vztahu k ostatním rodinným příslušníkům cizince. Zdůraznil, že s ohledem na jeho řádné chování a intenzitu rodinných vazeb na území České republiky mu soud neuložil trest vyhoštění. Napadené rozhodnutí však takový charakter má, a proto žalobce označil postup žalovaného za přepjatý formalismus.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení až do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Podle žalovaného podstatnou skutečností zůstává, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin a naplnil důvod pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Trval na tom, že při aplikaci § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců mu nepřísluší posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince a tuto povinnost mu nestanovuje ani judikatura Nejvyššího správního soudu (k tomu odkázal na rozsudek sp. zn. 6 Azs 226/2015). Žalovaný zopakoval, že žalobce spáchal úmyslný trestný čin, a proto si musel být vědom důsledků svého jednání, tedy ohrožení realizace rodinného a soukromého života a povolení k pobytu na území České republiky. Přítomnost rodiny žalobce na území České republiky neznamená podle žalovaného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak dovodil Městský soud v Praze v rozsudku sp. zn. 9 A 259/2011 a potvrdil rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 288/2016. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 14. 9. 2021 právní zástupce žalobce zdůraznil, že v projednávané věci je situace identická jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33, kde byl cizinec také odsouzen za spáchání trestného činu, správní orgány neposoudily přiměřenost rozhodnutí o zrušení pobytu a Nejvyšší správní soud jejich rozhodnutí zrušil.
6. Pověřená pracovnice žalovaného při tomtéž jednání uvedla, že § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nedává prostor pro správní uvážení stran závažnosti trestné činnosti a okolností jejího spáchání. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Azs 88/2018-32. Konstatovala, že v tomto případě se podle zákona neposuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života, a dodala, že aktuální judikatura sice v některých případech dovozuje povinnost aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nicméně tento postup je namístě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pouze ve výjimečných případech. V případě žalobce se jednalo o časově omezené pobytové oprávnění a samotná skutečnost, že zde žalobce po určitou dobu pobýval a má zde rodinu, nepředstavuje nic výjimečného, naopak jedná se u cizinců o poměrně běžnou záležitost. Podle pověřené pracovnice žalovaného tedy žalobcův případ není výjimečný. Dále uvedla, že žalobce nedoložil, že by nemohl podat ve Vietnamu novou žádost o pobytové oprávnění.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem žalobním bodům.
9. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že správní orgány nedostály své povinnosti zkoumat závažnost spáchaného trestného činu a intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života cizince, žalovaný přezkoumatelně nevypořádal námitku upozorňující na nepřiměřenost takového zásahu a neřešil dopady rozhodnutí do života žalobcových nezletilých dětí. Soud prostudoval napadené rozhodnutí a shledal, že k závažnosti žalobcem spáchaného trestného činu se žalovaný vyjádřil na stranách 4 a 5 napadeného rozhodnutí, kde tuto otázku označil s ohledem na znění § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců za irelevantní. Na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval problematikou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Konstatoval, že při aplikaci § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním orgánům nepřísluší posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, tuto povinnost nestanoví ani předmětné ustanovení, ani aktuální judikatura. K tomu žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, s tím, že sám žalobce páčáním trestné činnosti vyvolal důvod pro zrušení svého povolení k dlouhodobému pobytu a musel si být vědom toho, že důsledky jeho jednání ohrožují realizaci jeho soukromého a rodinného života, jeho pobyt na území České republiky a mají vliv na dosavadní způsob života jeho blízkých. Zdejší soud tedy shledal, že žalovaný na předmětné námitky v napadeném rozhodnutí reagoval.
10. Zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky, tj. z jakého důvodu neřešil závažnost žalobcem spáchaného trestného činu a z jakého důvodu neposuzoval přiměřenost vydaného rozhodnutí. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

11. Podle § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]a žádost cizince ministerstvo [vnitřní] platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší. Ministerstvo platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny zruší rovněž, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.“
12. Citované ustanovení nijak nerozlišuje závažnost spáchaného trestného činu, stanoví pouze to, že se musí jednat o čin spáchaný úmyslně a že cizinec za tento čin musí být odsouzen pravomocně. Tyto podmínky byly v projednávané věci splněny, neboť – jak vyplývá z listin založených ve správním spisu – žalobce byl trestním příkazem Okresního soudu v Teplicích ze dne 31. 10. 2016, č. j. 23 T 149/2016-100, který nabyl právní moci dne 24. 11. 2016, odsouzen za úmyslný trestný čin porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 alinea druhá zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Správní orgány tedy nepochybily, pokud při posuzování, zda došlo k naplnění podmínek § 46a odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců nezkoumaly závažnost žalobcem spáchané trestné činnosti, která pro tyto účely skutečně nebyla relevantní. Tuto námitku proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
13. Ve vztahu k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce zdejší soud poukazuje na aktuální právní názor Nejvyššího správního soudu, podle kterého „[s]kutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-47, nebo ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[p]ři rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona ... o pobytu cizinců ... je ve výjimečných případech třeba čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.) aplikovat přímo. Za výjimečný lze považovat případ, v němž cizinec jednak vznese konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí, jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života není již na první pohled nemyslitelná či jen zdánlivá“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS). Citovaná judikatura se sice vztahuje k jinému důvodu pro zrušení platnosti povolení k pobytu cizince než v nyní projednávané Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

věci, nicméně vždy jde o srovnatelnou situaci, kdy zákon – stejně jako v projednávané věci – výslovně nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, a proto je třeba tuto judikaturu zohlednit i v projednávané věci. V kontextu výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu pokládá zdejší soud žalovaným citovanou judikaturu za překonanou, resp. pro danou věc nepřiléhavou.

14. Ačkoli tedy řízení vycházející z naplnění skutkové podstaty uvedené v § 46a odst. 1 větě druhé zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby Ministerstvo vnitra nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince podle § 174a zákona o pobytu cizinců, mohou existovat případy, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí plynoucí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze konstatovat, že v situaci, kdy cizinec v řízení o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dostatečně konkrétně namítne, správní orgány jsou povinny se s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3990/2020 Sb. NSS).
15. V nyní projednávané věci se žalobce domáhal zohlednění dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do jeho soukromého a rodinného života v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Poukazoval přitom na skutečnost, že v České republice žije již od roku 2006, v současné době ve společné domácnosti se svou manželkou a dětmi (tehdy ve věku 9 a 14 let), kteří mají všichni povolení k trvalému pobytu na území České republiky, a že napadené rozhodnutí by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života zejména s ohledem na rodinu a nezletilé děti. Žalobce tedy ve smyslu výše citované judikatury vznesl konkrétní námitky a argumenty vztahující se k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí. K těmto námitkám žalovaný ovšem uvedl pouze to, že z dikce § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinnost zabývat se přiměřeností dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nevyplývá a že žalobce si tyto následky způsobil sám svou trestnou činností. Žalobcovou argumentací upozorňující na jeho rodinný život se však žalovaný věcně nezabýval.
16. S ohledem na výše uvedené soud zdůrazňuje, že pokud žalobce vznesl konkrétní námitky týkající se nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života, resp. do soukromého a rodinného života jeho manželky a dětí, přičemž tvrzenou nepřiměřenost dopadů rozhodnutí nelze bez dalšího považovat za nemyšlitelnou či zdánlivou, neboť i z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce skutečně má na území České republiky rodinu a pobývá zde nepřerušovaně již od roku 2009, byl žalovaný povinen se s touto námitkou věcně vypořádat. To ovšem žalovaný neučinil a pouze konstatoval, že hodnocení přiměřenosti rozhodnutí nebylo namístě. Tento právní názor žalovaného soud vzhledem k závěrům výše citované judikatury nepovažuje za správný, a napadené rozhodnutí proto v tomto ohledu hodnotí jako nezákonné právě pro nesprávnost posouzení otázky zkoumání přiměřenosti vydaného rozhodnutí a jeho dopadů do soukromého a rodinného života

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce a jeho rodiny. K obdobným závěrům dospěl také Nejvyšší správní soud v žalobcem zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33.

17. Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro jeho nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, tedy že se musí věcně vypořádat s námitkami nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, přičemž za tímto účelem provede potřebné dokazování, aby náležitě zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaný neopomene reagovat na žalobcovu argumentaci upozorňující na nízkou závažnost jím spáchané trestné činnosti, která sice není relevantní z hlediska dikce § 46a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nicméně může mít vliv na celkové posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast na jednání před soudem dne 14. 9. 2021 – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 2 142 Kč představující 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů řízení spojených s oběma návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě soud žalobci nepřiznal, neboť žalobce s těmito návrhy úspěšný nebyl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. září 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)